

radikalt, det har taget den moderate Politik fra sin Tid op, har ført den videre, lever paa den endnu, og det vil sikkert, hvis man enes efter den Kurre paa Traaden, som nu er opstaaet, ligesom før gøre den konservative Sag de Tjenester, som det ærede 2det Medlem for 10de Kreds forlanger af det. Det er altsaa urimeligt, at den højtærede Konseilspræsident ikke i Aar er gaaet med til de Indrømmelser, han burde være gaaet med til, det er urimeligt, at Konseilspræsidenten har holdt igen. Hvad i Alverden er det i Virkeligheden, der skiller de to Herrer ad, Konseilspræsidenten og de frikonservatives Fører? Der er ingen af os, der forstaar det, for alle har det været en ubegribelig Hændelse, at de ikke fandt hinanden i Aar. Lad os haabe, at den højtærede Konseilspræsident bliver siddende, lad os haabe, at de ad Aare finde hinanden, men lad os først se, hvordan denne Sommer gaar, først se, hvorledes Regeringens Tilhængere klare den Stilling, de ere komne i ved, at de have faaet alle Ubehagelighederne ved de Ændringsforslag, der ere stillede, og ingen af Fordelene, se, hvorledes det vil gaa dem, naar de komme ud med deres Indrømmelser, som de intet opnaaede ved, om de ville staa paa dem, forlade dem eller sige til Vælgerne: Vi agte endnu at gaa videre til næste Aar, for det er det, den højtærede Konseilspræsident bliver nødt til.

Konseilspræsidenten (J. C. Christensen): Alle det ærede Medlems Ord indeholdt jo ikke det mindste nyt, ikke Spor af nyt. Det ærede Medlem har alene ved sine mange Ord konstateret, at han er Ministeriets ivrigste Modstander her i dette Ting. Men da der ogsaa er andre Modstandere, spille Instrumenterne temmelig godt sammen alligevel.

Ordføreren (Hage): Jeg skal ikke komme ind paa en storpolitisk Debat. Jeg tror, at Tiden nu er saa langt fremrykket, at man fra alle Sider ønsker Afstemning. Jeg skal derfor ogsaa gøre min Replik saa kort som muligt og kun sige et Par Ord i Anledning af nogle Udtalelser af den højtærede Konseilspræsident, som jeg ønsker ikke skulle staa uimodsagte. Den højtærede Konseilspræsident sagde, at de konservative Partier vare gaaede ind paa at spørge Vælgerne, og at Vælgerne havde givet det Forslag, vi forhandle om her i Dag, deres Tilslutning. Det er for Højres Vedkommende ikke rigtigt. Højre har

aldrig hverken henstillet eller anmodet eller udtalt Ønsket om, at dette Forslag skulde forelægges Vælgerne, idet vi nemlig altid have troet, at ved det Valg, der maa have været sigtet til, det Valg, som foregik i Sommer, vilde Spørgsmaalet om Valgretten komme til at spille en underordnet Rolle, man vilde slet intet Svar faa med Hensyn til Vælgernes Stilling til den eller Ønske om den. Vi maa erindre, at det var det første Valg, der foregik, efter at Bruddet i Venstre havde fundet Sted, og det, der i Virkeligheden skulde afgøres ved Valget i Sommer, baade til Folketing og Landsting, var, hvorvidt Regeringen skulde komme ind med Flertal eller ikke. Det er som sagt min Overbevisning, at Valgretsspørgsmaalet har spillet en ganske underordnet Rolle for Resultaterne, og vi kunne derfor heller ikke anerkende, at der foreligger et Svar fra Vælgerne paa dette Spørgsmaal. Den højtærede Konseilspræsident taler hyppigt — han gjorde det ogsaa sidste Gang, han havde Ordet i denne Sal — om, at Højre stadig gaar tilbage. Jeg maa dog sige, at det er ikke helt korrekt, for Højre gik i Sommer ganske godt frem. Konseilspræsidenten brugte det Udtryk, at Højre ingen Rod havde i Befolkningen. Det er mod dette Udtryk, jeg ønsker at nedlægge en lille Indsigelse. Naar et Parti staar med 66,000 Vælgere bag ved sig, er det ikke berettiget at sige, at dette Parti ingen Rod har i Befolkningen. At Højre ikke i det andet Ting er repræsenteret i Forhold til det Tal af Vælgere, der har stemt paa det, er en Sag for sig.

Konseilspræsidenten (J. C. Christensen): Jeg vil dog gøre en kort Bemærkning til den ærede Ordfører. Den ærede Ordfører siger, at Højre har ikke appelleret til Vælgerne i denne Sag, og dermed mener Ordføreren formodentlig, at hans Parti i Modsætning til de frikonservative ikke har spurgt Vælgerne. Men det kan den ærede Ordfører ikke sige, med mindre han ganske slaar Haanden af Højre i Folketinget. Thi alle de Højremænd, der ere valgte ind i Folketinget, ja, jeg tror, alle de, der overhovedet stillede sig ved sidste Valg, have haft denne Sag meget omhyggeligt fremme, og paa alle de Vælgermøder, hvor jeg var til Stede — og det var adskillige —, og hvor der var Højremænd, rejste de Indsigelse mod Regeringens Forslag om den kommunale Valgret. Vælgere have nu givet Svar herpaa, efter at det Parti, det ærede Medlem tilhører, paa